

JODI ELLEN MALPASOVÁ

*J*EDNA
NOC
S VÉVODOU

Belmore square 1.

xyz

Jedna noc s vévodou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová

Jedna noc s vévodou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
s vévodou*

Belmore Square 1.

xyz

Translation © Michaela Karavarakis, 2024
One Night with the Duke
Copyright © Jodi Ellen Malpas, 2022
First published by Orion Books, London.
All rights reserved.

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-489-7

ISBN e-knihy 978-80-7683-556-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-557-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-552-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kapitola I

Na výhled z okna obývacího pokoje nejsem zvyklá. Nevidím zvlněnou krajinu ani lány obilí. Svou oblíbenou klisnu, keře černého rybízu či přístřešek pro krávy.

Vůně.

Ve vzduchu je cítit nová vůně. Není to koňský hnůj ani tráva, ale zvláštní zemitý pach. Cihly, malta a barva. Je to vůně našeho nového domu. Velkolepého nového domu, který stojí vedle mnoha dalších impozantních obydlí lemujících zelené zahrady na náměstí Belmore Square, kde se za dlážděnou silnicí a železným zábradlím nachází fontána, několik laviček a keře růží. Na míle daleko tu člověk na farmáře nenarazí. Místo toho se tady v Londýně ležérním stylem prochází zámožní příslušníci aristokracie, gentlemani v honosných oblecích se zlatým lemováním a dámy v šatech zdobených úchvatnými krajkami zářícími paletou elektrizujících barev, na které nejsem zvyklá. Vysoké buřinky, vycházkové hole a kočáry. Peníze jsou cítit z každé cihly, dlažební kostky a okrasného keře. Je to jiný svět – svět, do kterého si nejsem jistá, že zapadnu. Nebo jestli to *chci*.

Začíná nová sezona, moje první. Politici se budou věnovat své práci v parlamentu a podnikatelé obchodním záležitostem, zatímco jejich manželky budou oprašovat svůj šatník a plánovat společenský kalendář na několik měsíců dopředu. Čeká nás spousta večírků, večeří a drbů. Stala jsem se součástí kruhů, o kterých jsem dosud jsem slychala. Nikdy jsem o nich nesnila, jen *slýchala*. Možná jsem se jich dokonce trochu bála. Nemůžu

říct, že bych z toho, co jsem zatím v Londýně zažila, byla nadšená. A co hůř, přišla jsem o svobodu, kterou jsem byla dříve v našem předchozím životě obdařena.

Ušklibnu se.

A v těch luxusních šatech sotva dýchám.

Navíc mi chybí inspirace a nemám vůbec o čem psát, pokud se ovšem nechci věnovat nepodloženým nesmyslům, ve kterých se vyžívá otcův nový obchodní partner a finanční sponzor Lymington, vévoda z Cornwallu. Což nedělám a je to dobře, protože do otcových londýnských novin už psát nesmím.

Trucovitě našpulím pusu. Vzpomínám, jak jsem tatínkovi nosila své příběhy a on seděl v křesle u krbu, kouřil cigaretu a něco si pro sebe pobrukoval. A jeho úsměv, když mi pokaždé řekl: „Víš, drahá Elizo, tohle je opravdu dobré.“ Pak se předklonil, dal mi pusu na tvář a poslal mě, ať si jdu po svých. To, že každý můj příběh, který byl otištěn v jeho novinách, byl připsán mému bratru Frankovi, mi nevadilo. Nešlo mi o uznání, i když je pravda, že bych za něj byla ráda. Šlo mi o svobodu psát to, co chci, a nikoli to, co lidé chtějí číst. Psala jsem věcné, informativní články, které měly lidi poučit.

Bohužel, teď už je v otcových novinách místo jen na cenzurované zprávy a inzeráty a Lymington otci při každé příležitosti rád připomíná, že právě jeho jméno a finanční podpora umožnily mým rodičům koupit poslední pozemek na Belmore Square a postavit tuhle velkolepou klec.

Určitě nejsem jediná mladá dáma v těchto končinách, která si připadá, že se dusí. Nebo možná jsem. Zdejší obyvatelé jsou svérázná skupina lidí, které jako by nezajímalo okolní svět, ale spíš jejich postavení v něm. Muži musí být úspěšní, bohatí a hluční. Ženy poddajné, dobře situované a bez názoru. Image je všechno.

Peníze znamenají moc. Můj otec je teď velmi bohatý muž, a tudíž i velmi mocný. Nejsem si vůbec jistá, jestli se mi to na otci líbí. Zdá se, že být mocný mu zabírá veškerý čas a velmi ho to vyčerpává.

Jak ráda bych se vrátila do doby, kdy jeho podnikání pokulhávalo a matka celý den pekla. Nikomu nevadila má záliba ve slovech, ať už jsem četla nebo psala, nebo jsem se snad až příliš často vyjadřovala k věcem, do kterých mi nic nebylo. Nebylo na koho dělat dojem, takže výchovné přednášky byly poněkud zbytečnou činností, kterou otec málokdy ztrácel čas. Vlastně si myslím, že ho bavilo, když jsem se kolem něj neustále motala a na všechno se vyptávala. Nechával mě sedat mu na koleno, když pracoval. Odpovídal na mé otázky, když jsem se ptala. Dával mi další knížky ke čtení, snad proto, aby mě udržel v klidu. A Frank se ke mně vždy přikradl, když jsem byla ponořená do čtení, a cvrnkl mi do ucha. Praštila jsem ho do bicepsu. Na oko se zamračil. Otec se zašklebil na své pero. Vylázla jsem na něj jazyk. Pak mě Frank honil kolem otcova stolu, zatímco já jsem pištěla a tatínek se smál a snažil se nějak vyřešit špatný stav svých financí.

A teď?

Teď bydlíme na náměstí Baltimore Square v Mayfair v Londýně. Otcovy noviny se díky parnímu tisku brzy stanou největšími novinami v Anglii a já toužím po časech, kdy se tatínek smál a snažil se vyjít s penězi. Dnes mě čeká jen latina a klavír. Hra na klavír mě nudí k pláči a učit se latinu mi připadá jako zbytečná povinnost, protože stejně nemám dovoleno cestovat nikam, kde bych měla příležitost se tím jazykem domluvit.

Mračím se na skleněnou tabulku okna a dívám se přes náměstí na roh Bentley Street, kde stojí architektonicky jedinečný dům, který se od ostatních rezidencí okolo na první pohled liší. Fascinuje mě od chvíle, kdy jsem přijela do Londýna. Kdysi to

bylo sídlo Wintersových, než před rokem do základů vyhořelo a rodina zahynula. Přečetla jsem si článek, který o tragické nehodě, jež měla za následek smrt celé rodiny, napsal pan Porter, novinář pracující pro otce. Proslýchá se, že to ve skutečnosti nebyla nehoda a že požár založil nejstarší syn Johnny Winters. Že jednal v záchvatu vzteku po neshodě s otcem kvůli... čemu? To nikdo neví. Je snadné naplnit nemyslicí lidi myšlenkami a závěry, když je obviněný mrtvý a nemůže se bránit. Až na to, že pan Porter je novinář, a kupodivu uznávaný. Říkám kupodivu uznávaný, protože nechápu, jak někdo se zdravým rozumem může věřit člověku, který žije tak promiskuitním životem. Je hlučný, hrubý, egoistický a troufám si říct, zrůda. A navíc touží po moci. Týrá svou ženu, na veřejnosti ji ignoruje a v soukromí bije. Je také zapřisáhlý konzervativce.

Každopádně Wintersův dům byl opraven a někdo se do něj nastěhoval.

Ale kdo?

Jsem si jistá, že je to někdo odvážný. Smělý a troufalý. Na náměstí Belmore Square je třináct domů. Stará rezidence Wintersových je jediná, která se nedržela zásady jednotného exteriéru tak, aby řady domů vypadaly stejně dokonale a upraveně jako zahrady, jež je obklopují. Skoro se zdá, že nový majitel domu číslo jedna udělal, co mohl, aby se stará Wintersova rezidence lišila od ostatních domů co nejvíc. Aby byla lepší. Větší a velkolepější ve všech ohledech. Jako by to bylo prohlášení. Prohlášení nadřazenosti. Během několika posledních týdnů, co jsme se sem nastěhovali, jsem sledovala, jak do domu nosí obrovské exotické rostliny, ty největší a nejzářivější lustry, jaké jste kdy viděli, a nádherné, vyřezávané kusy nábytku, o nichž jsem se dozvěděla, že pochází z Indie! Zjistila jsem to od mužů, kterým byla přeprava

těchto skvostů svěřena. Takže ať už se do domu číslo jedna stěhuje kdokoli, předpokládám, že je zcestovalý. Jak vzrušující, moci cestovat dál než jen po Anglii.

A zatímco se dokončují poslední úpravy a větve svázané konopím se spouštějí z vnějšku budovy, já spolu se zbytkem náměstí se zatajeným dechem čekáme, kdo se do honosného sídla nastěhuje.

Hmmm, možná někdo z královské rodiny? To ukáže čas.

Mou pozornost upoutá vévoda z Cornwallu, Lymington. Jeho šedivé, napudrované vlasy jsou majákem, který by dokázal osvětit ulici lépe než nové plynové lampy, které jsem viděla ve Westminsteru. Shodou okolností i on bydlí na Belmore Square číslo dvě, spolu se svým synem Frederickem, se kterým jsem ještě neměla tu čest. Ne že bych tím ovšem nějak strádala. O Frederickovi se povídá, že je neskutečně nudný. Lymington se náhle zastaví a já sleduji jeho pohled, který se upíná k lady Dareové – ta bydlí na Belmore Square v čísle šest a ve dvaceti letech ovdověla poté, co se v devatenácti provdala za vetchého lorda. V krásných dlouhých šatech a s bohatě zdobeným čepcem ladně pluje směrem k zahradám. Ta žena nechodí, vznáší se. Bradu má neustále zvednutou a rty vytrvale zvlněné ve vševědoucím úsměvu, jako by si byla vědoma nevysloveného nesouhlasu dam z Belmore Square a tiché úcty šlechticů, kteří se snaží její krásu ignorovat, ale nedaří se jim to. Stejně jako teď Lymingtonovi, který stojí bez hnutí, zřejmě v transu, a sleduje, jak mizí ulicí. Říká se o ní, že je exhibicionistka, za což se jí dostává upřímného odsouzení vznešených dam a falešného odsouzení pánů. To, že muži své pohoršení jen hrají, vím, protože jsem viděla mnoho z nich přicházet a odcházet z čísla šest uprostřed noci, když jsem nemohla spát, sedávala jsem u okna a přála jsem si být zpátky na venkově. Lady Dareová je přelétavá jako pírkó ve větru. Šťastná smrt jejího staříckého

manžela ji osvobodila z pout domluveného sňatku a ona se teď odmítá podvolit tradičním konvencím, ale zároveň se nechce příliš vychloubat nabytou svobodou.

Našpulím rty a podívám se na svůj dopolední úbor, propracované šaty uprostřed na knoflíčky olemované nekonečnou krajkou a úchvatnou výšivkou. Je to symbol postavení, nic víc. Dohromady s tímto domem, personálem a večírky, které většinu dní pořádají různí členové urozené společnosti, mají tyto šaty za úkol hlavně demonstrovat naše bohatství a postavení. Je to ironie, protože když se budu celý den poflakovat jen tady po domě, nikdo je neuvidí.

Z kuchyně uslyším řinčení a rachot hrnců. Čas oběda. Nadzvednu nekonečné záhyby látky, abych se při chůzi hned neskácela. Od snídaně uběhlo teprve pár hodin a dalších pár uběhne do svačiny, odpoledního čaje a konečně večere. Jíst pětkrát denně je zřejmě nutnost, když je člověk nechutný boháč. Protože co jiného mi zbývá než se poflakovat po našem sídle v přepychových šatech a neustále se cpát?

Projdu kolem jídelny, kde jeden z našich zaměstnanců právě prostírá naleštěný mahagonový stůl, a pokračuji dál po schodech dolů do kuchyně. Vůně čerstvě upečeného chleba je silná a neustále roztopená kamna a pece způsobují, že v podzemních místnostech našeho domu je nesnesitelné horko. Ale připomíná mi to domov. Najdu kuchařku shrbenou nad pomoučeným stolem, jak hněte další těsto, nejspíš na jedno z dalších tří jídel, která se dnes budou servírovat. Spustím spodní část šatů na zem. Vůbec mi nevadí zaneřádaná podlaha, o niž se bílá mušelínová látka téměř jistě ušpiní. Ruce mě svrbí – tak ráda bych je do těsta zabořila a trochu si je taky ušpinila.

„Slečno Melroseová,“ zvolá kuchařka a zvedne ruce od těsta.
„Tady dole být nemůžete.“

Podám si z košíku švestku a zakousnu se do ní, když vtom mě něco zaujme. Pomalu obejdu stůl. „Umění vařit,“ řeknu tiše a prohlížím si otevřenou stránku. „Máma měla tuhle knížku, když jsme ještě žili na venkově.“

Kuchařka si utře ruce do zástěry a začne mě vyhánět od stolu. „Myslíte určitě *paní Melroseovou*, slečno Melroseová.“

Pomalu žvýkám zralé ovoce a přemáhá mě smutek, který jako by se stal mým trvalým společníkem od chvíle, kdy jsme opustili venkov. Matka už nemá čas pro nás péct. Je příliš zaneprázdňená svou novou rolí dámy v honosném nablýskaném sídle. „Tak už běžte,“ nedá se odbýt kuchařka. „Musíme podávat oběd.“

Nechám kuchařku, aby mohla dodělat svůj chléb, a stoupám zpátky po schodech. Jednou rukou si přidržuji šaty, abych nezakopla a nespadla přímo na obličej, a v druhé nesu ovoce. Než se dostanu do jídelny, spodní okraj mých bílých šatů už není bílý, ale kolem dokola lemovaný pruhem špíny, a na prsou mi svítí skvrna od šťávy. „Ach jo,“ zamumlám a snažím se utřít flek z jinak perfektních šatů.

„Vypadáš jak z chudinské čtvrti, Elizo,“ poznamená Frank, když mě spatří. Sedí u vzdáleného konce stolu a čte si noviny. „Nebo spíš jak z kanálu.“

„Být dámou mi není souzeno, bratře,“ odpovím a vychutnávám si sladkou a šťavnatou dužinu švestky, zatímco se prohlížím v zrcadle na zdi. Pak si otřu ústa a nakloním se blíž ke svému odrazu. Zadívám se do očí, které otec vždy popisoval jako ametysty, a dotknu se vlasů, o kterých říkal, že mají barvu kakaových bobů. Obojí mám po matce. A dnes mi obojí připadá podstatně méně... živé.

„Vidím, že se oddáváš četbě vysoce fundovaných, kvalitních a vzdělávacích článků o Londýně a jeho obyvatelích,“ pozname-

nám, odvrátím pohled od zrcadla a stočím ho zpátky na Franka, který má ironií osudu světlé vlasy a modré oči stejně jako naše mladší sestra Klára, což oba zdědili po otci.

Bratr složí noviny a položí je stranou. „Samozřejmě, protože jsem to nakonec já, kdo tyto vysoce fundované, kvalitní a vzdělávací články, jež v těchto dnech zdobí stránky otcových novin, píše.“ Povytáhne obočí, jako by mě vyzýval, abych mu oponovala. To ale neudělám a on to ví. Frank chce být novinářem asi tak, jako já chci být tady v Londýně. Takže vůbec.

„A jak to vypadá s prodeji?“ zeptám se.

Jeho oči se zúží do štěrbin. „Prodeje tě nemusí zajímat.“

„Takže by to mohlo být lepší?“ odpovím a cítím, jak se mi zvedají koutky rtů. Zakousnu se znovu do švestky. „Znám jednoho skvělého novináře, který by mohl pomoci zvýšit čtenost. Ne každý chce konzumovat cenzurované, politické a nábožensky zaujaté nesmysly.“

„Posadíš se, prosím tě, když jíš?“

„Kdybych to udělala, bratře, tak bych byla trvale na zadku.“ Spustím se na židli, záda mám – jak se sluší a patří – rovná a krk dlouhý. Není to díky tréninku. Může za to spíš mé přirozené držení těla, které jsem získala díky letům jízdy na koni. „Jaké poklady najdu v dnešním vydání *London Times*?“ zeptám se a natáhnu se pro noviny. „Hrozí nám, že katolíci ovládnou Anglii?“ teatrálně zalapám po dechu. „Chystají atentát na krále Jiřího III.“

Frank se zamračí, vytrhne mi noviny z rukou, vstane a přejde ke skleněné vitrině pod oknem. „Jsi jízlivá, Elizo,“ vytkne mi, ode_mkne skříňku a položí nejnovější vydání na hromádku novin. Jsou tu všechny výtisky od doby, kdy otec investoval svých posledních sedm set liber do parního tiskařského stroje. Průměrných a nevalných dvě stě výtisků denně je už dávnou vzpomínkou, i když,

jak nesmím zapomenout dodat, tatínkovy noviny se vždycky prodávaly líp, když jsem do nich psala já. Smířit se s tím, že pod mými články byl podepsaný můj bratr, mi nedělalo problém. Netoužila jsem po uznání. Mojí odměnou bylo uspokojení, naplnění a smysl. Nyní *London Times* pomalu upevňují svou pozici nejsilnějších novin v Anglii, i když si někdy říkám, jestli jejich prodeje stoupají na otčův vkus a na vkus jeho finančního partnera Lyningtona dostatečně rychle. Na záda jim dýchají další noviny, jejichž majitelé dělají, co mohou, aby rovněž získali jeden z těch nových parních tiskařských strojů.

„Tatínek by mě měl nechat psát.“ Z košíku uprostřed stolu vytáhnu rohlík a začnu ho uždibovat. „Nevadí mi, že pod mými články budeš podepsaný ty.“

„Víš, že už to nejde,“ opáčí Frank, pohodlně se usadí a ruce si založí na prsou. Na sobě má nový jednořadový kabát. *Další* nový kabát. Zatímco já se s obtížemi pokouším najít své místo v tomto světě, Frank se do života vyšší třídy začlenil bez problémů – s lehkostí sobě vlastní nakupuje, pije a chodí do společnosti. A vedle psaní pro tatínkovy noviny si taky vychutnává společnost žen, které byly až dosud mimo jeho dosah. Víím, že to prvně jmenované ho nevýslovně nebaví, což tuto situaci dělá ještě nesmyslnější. Mohla bych ho toho břímě zbavit.“

„Byl jsi zase za svou novou nejlepší kamarádkou v Burlingtone?“ zeptám se a pomalu žvýkám, abych skryla úsměv.

Frank si opráší předek svého nového módního kousku. „Možná.“

„Dalších dvacet šilinků za *další* kabát?“ Zakroučím hlavou, povzdechnu si a utřu si prsty od mouky. „Bratře, bratře, ve stáří začínáš být poněkud lehkovážný.“

„A ty, drahá sestro, začínáš být poněkud cynická.“

„Jsem realistka.“

„Osina v zadku,“ poznamená, a pak se na mě zašklebí. „Prosím tě, můžeš zítra držet na uzdě své nutkání neustále někoho poučovat?“

„Co se děje zítra?“

Nakloní hlavu a věnuje mi nevěřící pohled. Víím, že ať už je to cokoli, na co jsem zapomněla, je to neodpustitelné. „Jen jedna z největších událostí sezony.“

Svěším ramena, ale hned to zase naprāvím. „Ach ano. Jak jsem si jen mohla dovolit zapomenout?“

„Jednoduše. Ty totiž, moje drahá sestro,“ zacvrliká Frank, „tam vūbec nechceš jít.“

„Nechci se promenádovat po paláci jako vykrmený vepřík a čekat, až dá maminka svolení nějakému chamtivému, bohatému pánovi, aby se do mě zakousl. To radši zůstanu starou pannou.“ Zamračím se. Opravdu? Nikdy jsem o tom doopravdy nepřemýšlela, protože jsem nikdy nemusela.

Frank se zarazí. „Starou pannou?“

Bojovně narovnám ramena; v tomhle si budu stát za svým. „Ano. Nevím, proč to označení vzbuzuje u žen takovou hrůzu a u mužů lítost.“

„Jen přes mou mrtvolu se moje sestra stane vyschlou starou pannou,“ zasměje se Frank, ale rychle se ovládne a odkašle si, když se na něj zakřením. „A nikdo se do nikoho zakusovat nebude.“

„Vážně?“ zašeptám a on vyčerpaně zavrtí hlavou. „Jaká škoda. Protože vším tím jídlem, které spořádám, a věčným nicneděláním začínám slušně přibírat. A můžu nabídnout extra masíčko k nakousnutí.“

„Potřebuješ jen opláchnout mozek.“

„Můj mozek je v pořádku. Moje duše ale pomalu umírá.“ Natáhnu se po Frankově ruce, stisknu ji a nasadím prosebný výraz. Jestli otec někomu naslouchá – což od té doby, co se stal mag-nátem, příliš nedělá –, pak svému nejstaršímu synovi, svému nespolehlivějšímu dítěti. Svému dědici. „Já nechci jít. Prosím, prosím, prosím, řekni otcí, že mi není dobře.“

Bratr se láskyplně usměje, sevře moji ruku v té své, nakloní se ke mně a odhrne mi jednu z tmavých kadeří z tváře. „Ani za zlaté prase.“

„To je ale hloupý výraz. Proč se to vůbec říká?“

„To nevím, ale líbí se mi. Měl bych si to nechat patentovat.“

„Ty si nic nechávat patentovat nemusíš, drahý bratře. Ty jsi teď dědicem rostoucího impéria a já jsem odsouzená k tomu, chřadnout a zemřít se zlomeným srdcem kvůli životu, který jsem ztratila, v náručí nápadníka, kterého mi vyberou.“ Vytrhnu ruku z jeho dlaně. „Nikdy nevíš. Třeba budu mít štěstí a moje první sezona proběhne bez jediného náznaku zájmu ze strany vhodného starého mládence.“ Víím, že to není pravda; otec se pasoval do role dohazovače ještě předtím, než jsme se přistěhovali na Belmore Square, a víím, že mámu připravuje na roli, kterou bude muset v Zániku Elizy Melroseové sehrát. Jsem odsouzená k záhubě, ale jen pokud to dovolím, což samozřejmě za žádnou cenu neudělám. „Potřebuju jen přežít tuhle sezonu a tuhle urozenou společnost a pak utéct zpátky domů na venkov,“ řeknu tiše.

Všimnu si provinilého výrazu ve tváři mého milovaného bratra a ostražitě se zakloním na židli. Z dálky slyším mámu, jak dává rozkazy personálu, a Kláru, naši mladší sestru, jak hraje na klavír. „Proč se tak díváš?“ zeptám se.

„Jak se dívám?“

„Jako bys věděl něco, co já ne.“

„Už musím jít – musím zkontrolovat články a co nevidět se máme s otcem v jeho pracovně setkat s Porterem ohledně dalšího vydání.“

„Myslíš tím, že musíte probrat, jaké další nesmysly otiskne zítra v otcových novinách?“ zeptám se a místo odpovědi dostanu nepatrný úsměv, kterým jako by bratr říkal, že mi rozumí, i když to nemůže přiznat. Nakloním se dopředu. „Franku, prosím tě, promluv s tátou. Přesvědč ho, aby mi dovolil zase psát, prosím tě. Cítím se naprosto neužitečná a bez cíle.“

„A o čem budeš psát, Elizo? Tohle je jiný svět.“ Ukáže na stůl prostřený stříbrnými přibory a drahým porcelánem a já si povzdechnu. Možná má pravdu. O čem bych psala? V tomhle prostředí nenacházím absolutně žádnou inspiraci. Ale kdybych mohla cestovat... Kdybych mohla do Londýna přivést příběhy z jiných krajů... *Kdybych, kdybych, kdybych.*

Frank se zvedne a upraví si sako.

„Počkej!“ Chytím ho za ruku a on klesne zpátky na židli. Zúžím oči a on se na mě opět nedokáže ani podívat. Prudce vydechnu a zakloním se. „Můj bože, on už to udělal, že je to tak?“

„Co udělal?“ zeptá se Frank a svráští tvář, jako by litoval, že otevřel svou velkou, tlustou pusou.

„Našel pro mě muže. Nápadníka.“

Frank sklopí oči a zvedne se k odchodu. „Hezký den, sestro.“

Znovu ho popadnu za ruku a donutím ho si sednout. „A ty víš, kdo to je,“ vyhrknu na něj.

„Nic takového nevím.“

„Bože, Franku, vždyť jsme tu teprve pár týdnů.“

„Ber to jako vyznamenání,“ utrousí koutkem úst. „Tohle je pátá sezona Esther Hamsleyové. A mluví se o tom, že lord Hamsley teď nápadníkům za její ruku nabízí peníze.“

Obrátím oči v sloup. Možná se Esther – stejně jako já – nechce vdávat. Dobře pro ni. „Přijal jsi to?“

„Elizo,“ řekne varovným tónem.

Proboha. Je směšné, že všeobecné přijetí a uznání přijde, jen pokud se vzdáte sami sebe. Ale to já neudělám. Celou tuhle absurdní situaci můžu přirovnat k sendviči. Mám ráda hovězí sendviče. Vždycky jsem si na ně potrpěla. Ale poslední dobou, a je to pro mě poněkud překvapivé, ne-li přímo znepokojivé, jsem si k masu vypěstovala averzi. Ano, přestala jsem ho jíst. Možná je to proto, že teď, tady v Londýně, v našem novém přepychovém domě plném služebnictva a kuchařů, se masem cpeme od rána do večera. Už mě to nudí. Co bylo kdysi požitkářské, je teď únavné. Toužím po rozmanitosti. Stejně jako při psaní. Ráda píšu o různých tématech, protože člověk by se určitě začal nudit, kdyby se jeho mysl neustále soustředila jen na jednu věc. Myslím, že totéž se dá říct o muži. Může se mi líbit. Můžu být do něj blázen. Můžu se za něj dokonce i vdát. Ale co když se začnu nudit? Musím s ním pak zůstat napořád? Ne. Bože, to by bylo peklo.

Ale opravdu, copak mám na výběr? Vzepřít se by znamenalo pošpinit vše, co můj otec vybudoval. Zničit to. Jsem vzdorovitá, ale nejsem zlá. Víím, že jeho úmysly nejsou špatné. Že to jediné, co si přeje pro mámu a Franka, pro Kláru a pro mě, je dobrý život. Ale dobrý život je to, co jsme měli, než jeho byznys začal vzkvétat. Tohle?

Tohle je peklo s pozlátkem luxusního jídla, pití a šatů.

Skličně klesnu zpátky na židli, můj život, jak jsem ho znala, je v troskách.

„Franku, Elizo,“ zvolá šťastně matka, když vrazí do místnosti a spatří nás. Jako by toto setkání bylo vzácnou rodinnou událostí a nekonalo se pětkrát denně. Prosmýkne se kolem stolu

ke své židli těsně následovaná Emmou, svou služebnou, protože od té doby, co otec nechutně zbohatl, si naše matka najednou nic nemůže udělat sama.

Posadí se ladně jako dáma a Emma jí nalije čaj.

„Kde je tatínek?“ ptám se. Možná byl nucen vynechat oběd s rodinou kvůli novému článku. Kvůli něčemu pobuřujícímu a nejspíš i nepravdivému. *Nezatěžujme se drobnými nepřesnostmi*, řekl otec minulý týden, když jsem si přečetla článek, v němž pan Porter tvrdil, že nějaký tulák vykradl dům a zavraždil ženu, která spala uvnitř. To, že zcela opomněl existenci jejího násilnického manžela, jehož jsem několikrát viděla surově vtáhnout zmíněnou ženu do jejich přepychového oploceného domu na náměstí Grosvenor Square, mi nepřípadalo jako drobná nepřesnost. *Tvoje představitost tě dostane do problémů*, *Elizo*, utrl se na mě poté, co jsem ho prosila, aby mi dovolil přepsat příběh s fakty, která jsem měla a věděla jsem, že jsou pravdivá. Ale ne. Tulák bude pověšen. Manžel bude svou ženu několik týdnů oplakávat a pak si najde mladou nevěstu, kterou čeká stejný osud.

„Vychutnává si Klářínu hru na klavír,“ maminka ukáže na porcelánovou misku s cukrem a Emma rychle splní její přání.

„Jak rozkošné,“ zamumlám tiše, ale buď mě neslyší, nebo ignorují. Ale Frank mě slyší a pod stolem do mě štouchne. Zamračím se na něj a pohledem mu naznačím, že na náš předchozí rozhovor nehodlám jen tak zapomenout. On ví, kdo je můj budoucí ctitel. *Ctitel*. Jak směšné slovo, zvláště v mém případě. Kdokoli z mé rodiny by vám potvrdil – nikoli veřejně, podotýkám –, že na světě neexistuje pravděpodobně jediný živý muž, kterým bych chtěla být uctívána. Okolní svět je záměrně ponechán v mylném přesvědčení, že já jsem dokonalým příkladem dámy. Bůh pomáhaj tomu nebohému pánovi, kterého tatínek vybral, aby si mě vzal.

Mám podezření, že bude očekávat podřízenou ženušku. Jsem toho schopná? *Kdo je to?*

„Bylo to báječné, miláčku,“ říká tatínek, když vchází s Klárou do jídelny. „Krásný kousek.“

„Děkuji ti, tati,“ odpoví jako vzor světové zdvořilosti a podřízenosti. „Příští týden se naučím Beethovena.“

„Úžasné! Slyšela jsi to, drahá?“ Otec se pyšně podívá na matku. „Beethovena!“

Protočím panenky a zabořím se hlouběji do židle.

„Narovnej se, Elizo.“ Tatínek mi věnuje varovný, i když mírný pohled a zasedne do čela stolu. „Jsi celá shrbená.“

A zatímco náš personál podává oběd, bratrův pobavený výraz přirozeně zůstává umně maskován.

„Jakými delikatesami jsme poctěni dnes?“ zeptá se tatínek.

„Hovězí sendviče, pane.“

Podívám se na svůj talíř. „Dnes nemám chuť na hovězí.“

Tatínek se zasměje a maminka s Frankem se k němu přidají. „Chovej se slušně, Elizo,“ řekne tatínek, natáhne se pro sendvič a zakousne se do něj. „Každý má rád hovězí.“

Chovat se slušně? Nemám ani trochu hlad. Aspoň ne na jídlo. „Necítím se vůbec dobře,“ řeknu tiše, spíš pro sebe než pro kohokoli jiného. Je to pravda, zvedá se mi žaludek. Nejsem si jistá, jestli ten neustálý pocit nevolnosti způsobuje truchlení nad bezstarostným životem, který jsem ztratila, nebo je důsledkem obav z toho upjatého a povrchního života, který jsem získala.

„Elizo?“ ozve se máma a já vzhlednu.

„Můžete mě prosím omluvit?“ zeptám se a vstanu ještě před tím, než dostanu povolení odejít od stolu. Pohled na matčinu ustaranou tvář mi radost nedělá. Možná je od té doby, co se stala členkou vznešené společnosti, trochu úzkoprsá a dělá všechno

pro to, aby do své nové role zapadla, ale na její lásce k nám, jejím dětem, se nic nezměnilo. Chce, abychom byli šťastní, i když teď už chápe, že štěstí je až na druhém místě za postavením. Můj otec se dvacet let dřel jako mezek a toto úsilí mu konečně přineslo vše, o čem kdy snil. Snil o penězích, respektu, moci a zabezpečené budoucnosti pro své děti. Naše sny se bohužel neshodují, protože já sním jen o svobodě. A o to víc teď, když už ji nemám. Přála jsem si cestovat a psát příběhy inspirované těmito cestami. Vyprávět lidem o světě za hranicemi našeho malého ostrova, i když jsem vždycky tušila, že tento sen je nedosažitelný. Na cestování do dalekých zemí byly potřeba peníze, hodně peněz. Takový luxus si mohli dopřát jen ti nejbohatší. Teď moje rodina paradoxně má peníze, které by mi umožnily mé sny uskutečnit, ale já jsem se stala vězněm ve svém novém životě.

Otočím se a odcházím z jídelny, v tomto obrovském domě se dusím. Moje šaty mi najednou připadají jako jedny z těch popsaných v knize, kterou jsem četla. *A comisoie de force*. (Svěrací *kazajka*, pozn. překladatele.) Přestože nejsem šílená. A rozhodně nechci být proti své vůli spoutána.

Vejdu do ložnice, přistoupím k oknu a vyhlédnu ven. Do domu na Belmore Square číslo jedna se stěhují další krásné předměty, tentokrát obrazy. Na jednom z nich je namalovaná kopcovitá venkovská krajina. Nakloním hlavu. Členitý terén je podobný tomu, který znám ze svých projížděk na koni. Často jsem cválala nedotčenou krajinou, volná jako pták, šťastná.

Odvrátím pohled od téhle kruté připomínky ztraceného života – nechci se nechat mučit ani o chvíli déle – a zaměřím pozornost na další plátno. Najdu erb, i když z téhle vzdálenosti dokážu jen stěží poznat, co na něm je. Přimhouřím oči a popojdu blíž, až se obličejem prakticky přimáčknu na sklo. Konečně rozeznám dva

krásné stříbrné jednorozce vztyčené na zadních nohou, tvářící se vznešeně a mysticky. „Páni,“ zašeptám, nakloním hlavu na stranu a usilovně přemýšlím. Kterému rodu asi tak patří?

Zaslechnu, jak zaklaply dveře, a ohlédnou se přes rameno. Porter už asi dorazil, což znamená, že teď bude spolu s otcem nějakou dobu v pracovně.

Což znamená, že si budu muset chvíli počkat, než se tam vydám na průzkum.

Čekala jsem celý den. Porter přišel a zase odešel, ale Frank neustále croul sem a tam a můj otec se v pracovně zavřel až do večera, přičemž vycházel jenom na jídlo a aby si došel na záchod, což mi nedávalo příliš času. Den vystřídala noc, otec se stále neukazuje. Začnu se chystat do postele, ale spánek nepřichází. Jsem vzhůru, poslouchám a čekám, až tatínek konečně opustí pracovnu. Tenhle den a noc snad nikdy neskončí.

Ve tři hodiny ráno se plný skotské konečně vypotácí z pracovny a já sleduji, jak se prakticky plazí po schodech nahoru. Jakmile za ním zaklapnou dveře ložnice, vyběhnu z té svojí. Spěchám do pracovny a co nejtíšeji za sebou zavřu. Obcházejím kolem polic s knihami, pohledem pročesávám hřbety titulů, dokud nenajdu, co hledám, a s hlubokým nádechem vytáhnu bichli v kožené vazbě. Musím použít obě ruce, protože je stejně těžká, jak vypadá. A taky zaprášená.

Drobné částičky prachu mě zašimrají v nose a já v panice, protože nejsem zrovna pověstná decentním kýčáním, spěchám k otcovu stolu. Upustím knihu a rychle si rukama ucpu nos a ústa a zavřu oči.

Hep-čík!

Na moment ztuhnu, zkrívím obličej a pomalu sundám ruku z nosu. Poslouchám, jestli někdo nepřichází prozkoumat ten hluk.

Uplyne několik vteřin, než usoudím, že jsem v bezpečí a nikdo mě neodhalil. Teprve pak začnu listovat stránkami knihy a listuji tak dlouho, dokud nenajdu, co jsem potřebovala.

Zírám na dva stříbrné jednorožce vztyčené na zadních nohou, jen s tím rozdílem, že teď je vidím naprosto jasně. Se vzrušeným očekáváním a divoce bušícím srdcem se za chvíli dozvím, kterému rodu tento erb patří, a kdo se tedy zanedlouho nastěhuje na náměstí Belmore Square číslo jedna.

„Cože?“ Očima znovu přeběhnu řádky, abych se ujistila, že vidím správně.

Vidím.

Dívám se na erb vévody z Chesteru.

Wintersovi.

Zamračím se, pohodlně se opřu v tatínkově křesle a hlavou mi víří myšlenky.

Ale Wintersovi jsou mrtví.

Co se tu sakra děje?

Kapitola 2

Poté, co jsem zjistila, že erb patří Wintersovým, jsem prošla všechny knihy v otcově pracovně, abych se o té rodině dozvěděla co nejvíc. Byla jsem odhodlaná vytrvat, dokud nenajdu něco, čím bych podložila svou představivost, a vlastně, pokud mám udělat to, co mám v plánu, potřebuju něco, co všichni ostatní zřejmě považují za nedůležité.

Důkaz.

Přesně patnáct minut po šesté hodině jsem v jedné knize o umění narazila na záznam, který hovořil o prodeji nádherné krajinomalby zobrazující anglický venkov. O tom obraze, který jsem zahlédla z okna, když ho stěhovali do rezidence Wintersových. Kupcem byl zesnulý vévoda z Chesteru.

Následující dvě hodiny jsem strávila rychlým psaním. Moje ruka se snažila udržet tempo s mozkiem, ale můj úkol nebyl lehký už jen proto, že jsem se snažila zamaskovat svůj rukopis. Stihla jsem to jen tak tak. Skončila jsem přesně v okamžiku, když jsem zaslechla vstávat našeho komorníka Dawsona. Složila jsem pergamen a rozběhla se k hlavním vchodovým dveřím. Otevřela jsem je a ve chvíli, kdy se náš komorník objevil v hale, jsem je zase zavřela, otočila se na něj a papírem mu zamávala před obličejem.

„Tohle tu nechal pan Porter pro otce. Zastavil se tu cestou do tiskárny,“ prohodila jsem a dlouze si zívla. „Mohl byste to položit na otcův stůl, Dawsonsone?“ podám mu papír a zamířím do své ložnice, aniž bych mu dala být jen chvíli na to, aby se mě na cokoli zeptal. „Bála jsem se, že to jeho klepání vzbudí celé náměstí.“

Sevřu rty a vím, že Dawson bude nekonečně zahanbený tím, že jsem byla nucena v tuto nekřesťanskou hodinu předčasně opustit postel a otevřít vstupní dveře návštěvě. „Myslím, že se potřebuju ještě dotáhnout,“ dodám a pospíchám nahoru po schodech, na tváři kradmý úsměv.

Bože, tohle je vážně vzrušující.

Po několika hodinách neklidného spánku jsem se po zbytek dne snažila udržet svou nervozitu pod kontrolou. Možná už zítra budou lidé zase číst má slova, a zatímco teď sedím před zrcadlem a dívám se na naleštěnou verzi sebe sama a Klára skáče a dělá piruety po ložnici stejně rychle, jako mi víří myšlenky hlavou, dumám, jestli už tatínek můj příběh četl, nebo ho aspoň objevil.

Snažím se splácnout krátké nadýchané rukávy šatů, pak se zavrtím a zatahám za spodní část korzetu, který mě svírá pod novou hedvábnou róbou s vysokým pasem. Připadá mi naprosto zbytečný. Pohlédnu dolů na své bujné poprsí ukryté za cudným čtvercovým výstřihem. Osobně dávám přednost věčkovému výstřihu – odvážnějšímu modelu těchto šatů, který jsem viděla v módních časopisech. Kdo by si kdy pomyslel, že budu mít nějaké preference, co se týče módy? Bohužel, můj názor byl vetován a bylo rozhodnuto ve prospěch tohoto... poněkud upjatého kousku.

Ozdobný hřebínek zatlačím hlouběji do svých hustých mahagonových kadeří a zaúpím, když mě ostré kovové hroty škrábnou na kůži. „Kláro, můžeš být chvíli v klidu?“ procedím skrz zuby. Z toho hřebínku mě už teď začíná bolet hlava.

„Copak ty se netešíš?“ zeptá se a jako by mě neslyšela, dál poskakuje, dál se točí a dělá piruety. Točí se mi z ní hlava. „Večírek v paláci, Elizo!“

Těším se? Ne, to tedy opravdu ne. „Nemůžu se dočkat,“ zamumlám. Chudák Klára. Moje nevinná sestřička nemá ani potuchy, o co tu jde. Uvědomuje si, že za pár let bude stejně jako já vržena do spárů této urozené společnosti a jako kus zboží předváděna všem potenciálním a vhodným nápadníkům? I když po včerejším obědě a Frankově podrážděné náladě je mi záhadou, proč se toho plesu vůbec účastním. Nejsem ani tak uváděna do společnosti, jako spíš nabízena. Možná se tatínek chytil nabídky prvního významného šlechtice. Bože, co mě čeká? Frank přesně ví, komu budu nabídnuta – nabídnuta jako poslušná ženuška, která se bude usmívat, padat do mdlob a mluvit, jen když bude oslovena. Ušklíbnu se nad drsnou realitou svého nového života a spolknu velký knedlík v krku, způsobený vzpomínkou na můj ztracený život. Na život plný nekonečných možností. Moje sny byly velké. Moje představivost nekonečná.

Podívám se dolů na své šaty a znovu se zavrtím. A moje šaty byly pohodlné. Neznám na Belmore Square jediný šťastný pár. Na chvíli se zamyslím. Ne, to není pravda. O jednom takovém vím. Maminka a tatínek, i když ti se dali dohromady z vlastní vůle, nikoli proto, že jim to někdo doporučil. Ani jeden z nich nebyl uveden do vyšší společnosti, protože do ní nepatřili. Až doteď. Nemůžu se ubránit obavám, že jejich štěstí nevydrží. Tatínek se zdá být tak pohlcený neustálými lichotkami od svých nových urozených přátel. Každé vydání jeho novin poskytuje dokonalé téma k hovoru na každé z mnoha společenských akcí, kde jen popíjí a kouří. A maminka? Její nové postavení ji těší. Moje stále rostoucí sklíčenost nikoli. S tím, jak roste moc mého otce, roste ovšem i poslušnost jeho ženy. Nemůže se mu vzepřít. Ne teď. Můj osud je tímto zpečetěn, protože bojovat proti mému osudu by znamenalo bojovat s maminkou a tatínkem, a to je to poslední,

co bych si přála. Znovu se zavrtím a zápasím s výstřihem šatů, poprsí se zoufale snaží uvolnit. Ne že bych v téhle nesmyslné róbě byla schopná nějakého velkého boje.

Vzdávám se, nechám své sebeovládání zvítězit. Moje kapitulace nevěstí nic dobrého.

Poté, co jsme trpělivě seděli v řadě kočárů táhnoucí se míle daleko – nebo tak mi to aspoň připadalo –, konečně zastavíme před palácem a dočkáme se příchodu lokajů. Moje ruka se přirozeně natáhne ke dveřím, ale otec mě zastaví. „Na to je tu služebnictvo, Elizo. A ty mezi ně nepatříš.“

Přikývnu a cítím, jak mě máma pozorně sleduje. Podívám se na Franka. Zdá se, že ho nadcházející noc vůbec neznepekokuje. Můj bratr je pohledný muž. Vysoký, atletický, okouzlující. Dnes večer si bude moci vybrat z tisíce vhodných dam, které se budou moct přetrhout, aby na něj udělaly dojem. Uvidíme, jak se s tím vypořádá, protože Frank, pro nedostatek lepšího výrazu, je skutečně příšerný, když přijde na flirtování. Stačil jediný náznak jeho klukovského úsměvu a všechny ženy v okruhu pěti mil od našeho domu na venkově se seběhly a zoufale se snažily získat jeho náklonnost. Žádná neuspěla. Možná získaly jeden nebo dva polibky. Možná? Zcela určitě. Nejednou jsem ho přistihla v lese. Když jsem na něj poprvé nešťastnou náhodou narazila, vážně jsem si myslela, že vraždí dceru železáře. Koneckonců křičela – nikdo se mi nemohl divit. Teprve poté, co si brskně natáhnul kalhoty, dohnal mě a uklidnil, začal mi poněkud rozpačitě vysvětlovat, že dotyčná nekřičela bolestí, nýbrž rozkoší. Zírala jsem na něj s vytřeštěnýma očima. Frank zbledl ještě víc. Pak mi důkladně promluvil do duše o všech věcech, o kterých *bych neměla* vědět, a zakončil to varováním na téma: jaké následky by to mělo pro

mladou dámu, kdyby podlehla hříchu touhy, jako to udělala železářova dcera. Ironií osudu bylo, že jen o pár týdnů později ta chuděra těžce onemocněla a zemřela. Dva roky jsem věřila, že její smrt způsobil bratrův polibek. Pak jsem ho našla v náručí s další ženou. A s další. A s další. Žádná z nich nezemřela, ale všechny se usmívaly, když jsem je varovala, že se to stane. Ta poslední, řezníková dcera, byla natolik laskavá, aby mi vysvětlila, jak se věci mají. Železářova dcera zemřela na chřipku. Popravdě mi to připadalo trochu drastické – muset zaplatit životem za něco tak nevinného jako polibek. Bůh žehnej Frankovi. Myslím si, že pořád věří, že kdybych před svatbou zhřešila s nějakým mužem, zemřela bych.

Vystoupím z kočáru, vzhlednu k průčelí paláce a zhluboka se nadechnu. Slyším odtud ruch, smích a živý hovor.

„Věříte tomu, že jsme tady?“ vydechne maminka, zatímco následujeme otce a Franka ke klenuté bráně vedoucí do středu paláce. „Princův královský večírek, Elizo,“ zalapá po dechu, tak uchvácená, tak vzrušená. Jsem ohromená, o tom není pochyb, ale zároveň se toho večera, který mě čeká, děším.

„Úžasné,“ zamumlám, když vcházíme do velkého sálu. Nikdy jsem neviděla tolik lidí pohromadě. Jsou jich stovky, ne-li tisíce. Zdá se, že jsou tu všichni lordi, dámy, vévodové, vévodkyně a všichni, kdo něco znamenají. „Pane jo,“ vydechnu a zůstanu stát za tatínkem a Frankem, když je vítá sám princ. Tváře má červené a pohyby trhané a červené víno z číše, kterou drží v ruce, mu cáká na přepychovou sametovou látku saka. Nezdá se, že by ho to nějak zvlášť znepokojovalo. Popravdě, na to, že je tak brzo, se zdá docela opilý. Takže to, co se šušká o jeho požitkářském životním stylu, je pravda? Král večírků. Vsadím se, že by to byl zajímavý příběh.

„Melrosi, vaše noviny jsou jediné, které budu číst,“ prohlásí princ. V duchu protočím panenky. Samozřejmě že ano, protože tatínkovy noviny tisknou jen politické a náboženské články, které jsou princůvi a jeho šílenému otci po chuti.

Prohodí spolu pár slov, princ se upřímně rozesměje, pak začne hrát hudbu, on nadšeně vydechne a vydá se na taneční parket, zatímco jeho hosté začnou nadšeně tleskat.

„Jeho oblíbená,“ zašeptá maminka tatínkovi.

„Mohla by ses aspoň tvářit, jako že jsi tu ráda,“ utrousí Frank a přiměje mě k úsměvu. „Dobrá práce,“ sarkasticky mě pochválí. „Užij si večer, sestřičko.“ Pak šibalsky nakloní hlavu a rozhlédne se po hojném počtu žen. „Myslím, že já si ho užiju určitě.“

Naštvaně se za ním dívám. Odchází a netahá za sebou žádné řetězy.

„Elizo,“ osloví mě otec. Jeho úsměv je váhavý, oči prosebné. „Rád bych tě s někým seznámil.“ Rukou mi naznačí, abych šla s ním.

„Pokud to není muž, kterého si mám vzít,“ odpovím se sladkým úsměvem, načež otcův výraz ztuhne a pleť se popelavě zbarví. *Prosím tě, teď ne.*

„Elizo,“ zasyčí máma, a přitom se nenuceně směje a ujišťuje se, že uši a tváře pánů, které přes otce nevidím, nejsou v dosahu. Jsou dva. Jeden vyšší, druhý zřejmě středního vzrůstu. Dohlédnu jen na toho vyššího. Vypadá naprosto nudně. Tomu druhému nevidím do tváře, ale vidím hůl, která naznačuje, že je starší. Matka si dělala zbytečné starosti. Já sama jsem svoji poznámku sotva slyšela.

Vykročím vpřed a očima v davu hledám Franka. Toho darebáka. Věděl o tom, že se mě tatínek chystá někomu představit. „Dovolte, abych vám představil svou dceru,“ říká tatínek pyšně, ustupuje

stranou a já tak mohu spatřit oba gentlemany. *Ale ne.* Vévoda z Cornwallu, Lymington, si mě prohlíží od hlavy až k patě, tvář má mrzutou a zvětšovací sklíčko se mu houpe na kousku stuhy na kabátu. Jeho syn Frederick stojí znuděně po jeho bohu jako nezralá švestka bez špetky zájmu. Tohle je můj nápadník? Nastalé ticho se protáhne do délky, která je mi krajně nepříjemná, a Jeho Milost vypadá, jako by se chystala sáhnout si na hrud' pro svou lupu a podrobit mě důkladné inspekci.

Podívám se na otce poněkud zmateně. „Jsou němí?“ zeptám se a on na mě vytřeští oči. Vtom si vévoda odkašle a pokropí mě pudrem ze své obří šedivé paruky, která se mu nebezpečně zakymácí na hlavě. Ta paruka mluví za vše. Nikdo se zdravým rozumem by nezapltil tak nehorázný obnos, který se teď za takový luxus požaduje. Musí mít víc peněz než rozumu.

Vyděšený otec spěchá zasáhnout. „Elizo, toto je Jeho Milost vévoda z Cornwallu a jeho syn Frederick Lymington, hrabě z Cornwallu.“

Nedokážu se přimět k tomu, udělat pukrle, etiketa mě zrazuje čím dál tím víc. *K čertu s tím.* Můj otec se hroučí v ponížení, což mi nedělá vůbec žádnou radost. „Vaše Milosti,“ řeknu a skloním hlavu. „Je milé vás zase vidět.“

Vévoda se podívá na otce, který se rychle vzpamatuje a zářivě se usměje. „Ráno vydáváme docela zajímavý příběh,“ řekne otec a já ztuhnu. Takže ho našel? „Jsem si jistý, že vzbudí zájem mnoha lidí. Porter ho osobně doručil již za svítání.“

Krve by se ve mně nedořezal a na okamžik mě napadne, jak provinile musím asi právě teď vypadat. Dívá se na mě otec vůbec? „Povězte mi víc,“ opáčí Lymington a přistoupí blíž.

„Setkal jsem se s Porterem těsně před tím, než dorazil náš kočár, abychom si vyjasnili některé části příběhu,“ pokračuje otec,

zatímco já se marně snažím zakrýt svůj šok. Otec s Porterem mluvil? Proč? Porter běžně nosí otci své články ke schválení. A otec nikdy, ani jednou, nepotřeboval nic objasnit. K čertu s tím, takže moje malá lest už byla odhalena? „Velmi trval na tom, abychom ten příběh zveřejnili.“

Opravdu? V duchu se usměju. Samozřejmě, že ano. Věděla jsem, že v tomhle případě mi Porterovo ego pomůže. Doufám, že mi bude pomáhat i nadále.

„A o čem je ten příběh?“ zajímá se Lymington.

„O Wintersových.“

„O Wintersových?“ podiví se. „Ale ti jsou přece mrtví.“

„Možná ne,“ naznačí otec, čímž úmyslně ještě zvýší Lymingtonovu zvědavost. Jenže tohle nejsou nějaké pochybné drby. Tohle je záhada, kterou je třeba vyřešit, a každý má rád dobré záhady.

Lymington pokyne holí a otec ho bez zaváhání následuje, zatímco já zůstávám o samotě s... Frederickem. Tenhle upjatý, přísný, nepřátelsky vyhlížející *gentleman* má být můj nápadník? Bože chraň, tohle si nenechám líbit. Dívám se, jak otec odvádí Lymingtona pryč, a matka s Klárou se ke mně pomalu přibližují. Klára má na tváři výraz trvalého ohromení ze všeho toho pozlátka kolem, zatímco máma se snaží dělit svou pozornost mezi mě a nejrůznější dámy kolem, s nimiž vznešeně konverzuje. Zachytím Klářin pohled a odfrknu si na znamení svého znechucení a moje drahá sestřička, navzdory své blažené nevědomosti, vypadá, že moje zklamání nad mužem po mém boku zcela sdílí. Co si mám počít? Podívám se na Fredericka a mezi námi se rozhostí nesnesitelně trapné ticho. Celá minuta ticha. Usměju se, on se usměje, rozhlédnu se po sále, on se rozhlédne, znovu se usměju. On taky.

„Kolik je ti let?“ vyhrknu nakonec. To ticho nesnesu ani o vteřinu déle.

Rychle zamrká. „Dvacet čtyři.“

Dvacet čtyři? Proč proboha není Frederick už dávno ženatý? Moje drsná realita se stává čím dál drsnější. „Mně je devatenáct.“ Ohlédnu se přes rameno a vidím mámu, jak mě bedlivě sleduje. Usměje se stylem, který mi prozrazuje, že trpí stejně jako já. *Tak proč?*

„Chtěla byste se podívat do zahrady?“ zeptá se Frederick.

Otočím se mnohem rychleji, než jsem měla v úmyslu, a v těch hloupých šatech ztratím rovnováhu. Udělám pár klopýtavých kroků směrem k Frederickovi, ale on, místo aby mě zachytil, uhne a nechá mě rozplácnout se na zemi. Šokované vzdechy přehluší dokonce i hudbu a já z blízka zírám na nádherný mozaikový vzor podlahy velkého sálu. Nejradši bych se na místě propadla studem.

„Nechal jsi mě upadnout,“ procedím skrz zuby tónem, který jasně říká, že mu to dávám za vinu. Mohl mě toho ponížení ušetřit, ale neudělal to. Nechal mě spadnout, protože, nedej bože, nemůže být viděn, jak se mě dotýká, sotva jsme se seznámili.

Kradmo se podívám napravo i nalevo od sebe, všechny oči se upírají na mě. Se sevřenou čelistí a knedlíkem v krku se co nejslušněji postavím na nohy a opráším si šaty. „Myslím, že se půjdu projít,“ řeknu se sklopenýma očima. Pohybují se rychle, abych unikla pozornosti ostatních. „Sama.“ Srdce mi buší, když se dávám na ústup, tlak na hrudi je nesnesitelný. Sotva dýchám, a tyhle hloupé šaty mi nepomáhají.

Několik šokovaných dam mi uskočí z cesty a já se konečně dostávám ven a naléhavě lapám po vzduchu. Jsem dáma, která spěchá, a navíc jsem sama. Každý lokaj, sluha i host se na mě poplašeně dívá. Mé ponížení roste jako divoký popínavý břečťan.

Někdo ke mně přistoupí a já vzhlednu. „Pojdme,“ řekne tiše Frank, kývne na mé obecenstvo a odvádí mě pryč. Poslušně se

zařadím vedle bratra a než promluví, pohledem se ujistím, že jsme sami.

„Uteču,“ oznámím mu a sepnu ruce před sebou.

„A připojíš se k cirkusu?“

„Když budu muset,“ opáčím. „Být v kleci s lidožravým lvem je pořád přitažlivější představa než snášet jednoduché myslidam a lordů.“

„Musíš být vždycky tak nerozumná?“

„Musíš být pořád tak optimistický?“ zeptám se a znovu si popotahuju korzet, zatímco procházíme mezi dvěma řadami stromů, které jsou všechny stejně vysoké, stejně zelené a stejně daleko od sebe. Vůbec se nepodobají stromům v lesích, kterými jsem se denně projížděla na koni. Divokým. Nepředvídatelným. Bujným. „Viděl jsi ho? Mého nápadníka?“

„Myslím, že ho viděl každý host ve Velkém sále, Elizo. Byl to ten muž, který vypadal ztuhlý rozpaký, zatímco jsi na něj na chudáka našťavaně zírala.“

„Na chudáka? A co já? Já byla ta, kdo se válel na zemi. Mohl mě chytit, ale neudělal to. Těžko si dokážu představit, že se vůbec někdy vdám, ale rozhodně to nebude za muže, který mě ani není schopný zachránit, když padám.“

„Moc toho nevím, ale jednu věc vím jistě. Že moje sestra nepotřebuje žádného muže, aby ji zachraňoval.“ Frank se na mě usměje. „Každý máme svůj úděl.“

Povzdechnu si. „Chci mít právo říct ne. Chci, aby mě ostatní brali vážně, Franku. Jen si to zkus představit. Svět, kde můžeme říct ne.“

Frank se zasměje. „Máš bujnou fantazii.“

Odfrknu si. Mohla bych mu ukázat. *Všem* ukázat. Ale vím, že žiju v době, ve které mé sny vypadají opravdu docela směšně. Jaká škoda.